

az E. K. T. azon intézkedése is, mit a theol. akadémia újjászervezése érdekében tett s egyuttal Boros Györgyöt dekánnak a jövő évre is megválasztotta.

A közigazgatási hatóságok újraszervezésének ügyét a főtanács kiadta a püspök elnöklete alatt egy bizottságnak oly utasítással, hogy munkálatát az E. K. T.-hoz terjessze be, hogy esetleg ezen ügy egy rendkívüli főtanácsi ülésben tárgyalható legyen.

Végezetül az illető bizottságok megtévé jelentéseiket a közigazgatási, tanügyi és pénzügyi jegyzőkönyvek megvizsgálásáról, a főtanács elismerését és köszönetét fejezte ki Boros György, Kovács János és Mózes András jegyzőknek ügybuzgó működésükért. Ezzel a három napon át tartott tárgyalások véget értek. Kelemen Albert esperes a nagy munkára buzgó imájában Isten áldását kérve, a gyűlés szétszlott, éljenezve az elnökséget.

. . . N.

Régi adományok a m.-sztkirályi ekklezsia számára.

Egy fakult nyolezedbréti papirlapon következő följegyzést találtam:

„A. 1739. Conferalt az M. Sz. Királyi Unitaria Ecelesiának Tholdalaghi Gábor Uram egy ezüst, aranyas, virághos pohárt“.

„Ismet. A. 1743. Szabó Lajos Uram conferalt egy arannyal varrot potyolat keszkenőt, melyre vagyon varrva 8 virágh, négye nagy, négye kicsin“.

Közli: KANYARÓ F.

A hit virágai.

— Imák a nők számára. —

XII. reggeli.*

Leborulok hatalmad előtt oh Isten e megujult reggelnek idején! Ime! parancs szavadra leszakadoztak az éj sötét kárpitjai s napodnak fénysugárai ragyognak az ujra ébredt világ felett. Élet, zsihogás, munkakedv mindenfelé, mintha egy uj élet, a feltámadás hajnala derült volna én reám. A virágok égfelé tárják kelyhököt, megmosakodva az éj bő harmatában, melynek csöppjei még keblükön ragyognak, visszatükrözve a menny boltozatát. A kis pacsirta is hallatja már csattogó dalát, röpködve a reggel verőfényes, illatos levegőjében. Minden élő és érező valóság téged áld, téged magasztal oh Isten! Hát csak én legyek-e néma, érzéketlen teremtményeid milliói közt? . . . Oh érzem, érzem én Istenem, hogy az én lelkem is hozzád vágy, téged keres. Vajha szárnyaim volnának, mint a hajnalnak, hogy hozzád szállhassak! Vajha megmosakodhatnám illatos liliomokkal, harmattal és izsoppal, hogy fehér lehessenek, mint a hó s az én szívem tisztaságában és lelkem ártatlanságában visszatükrözhetném a mennyországot . . . Vajha megközelíthetném a te szentségedet, hogy már itt e földi létben éldelhetném a mennyország édes üdvösségét, jótetteimnek boldogító öntudatában.

Oh, de érzem, hogy én erőtlen, gyarló, bűnös vagyok. Hozzád siető vágyaimat megnehezítik fogyatkozásaim. Uram! a te kegyelmed közel van a téged félőkhöz: siess hozzám és végy fel a te irgalmad karjaira. Erőtlenégeimet fátyolozza el a te bűnbocsátó atyai szereteted. Ne zárj el a te szent orczád elől! számláld meg könnyeimet s annak bő harmatozásában hagydd, hogy lemoshassam a földi lét porát. Uram! hallgasd meg az én imádságomat! Téged áldlak én a felkelő nap első sugaraival. Neked szentelem megujult lényem első érzéseit és gondolatait. Hálát rebegek oltalmadért, melylyel fedeztél

* I—XI. megjelent folyóiratunk 1894—95. évf.-ban.

Szerk.